

O Yaz

İŞİL ŞENOL

O YAZ
IŞIL ŞENOL

©2022 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-74632-4-1

1. Baskı: Mayıs 2022

Editör: Hevdan Sönmez
Redaksiyon: Gözde Sayınsoy
Son Okuma: Tuğçe Özdil Sarıkaya
Sayfa Tasarım: Bahadır Erşık
Kapak Tasarım: Füsun Turcan Elmasoğlu

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 52729

YAN PASAJ YAYINEVİ
Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10 Kadıköy/İstanbul
Sertifika No: 49450
info@yanpasaj.com
www.yanpasaj.com

O Yaz

İŞİL ŞENOL

YAN | PA
SAJ

Işıl Şenol Kaya 1985 yılında Balıkesir’de doğdu. Lise eğitimini Balıkesir Fen Lisesi’nde tamamladıktan sonra İTÜ’den mezun oldu.

İlk romanı *Asma Pansiyon* 2012 yılında, ikinci romanı *Kırık Nota* ise 2015 yılında yayımlandı. Ardından Bahçeşehir Üniversitesi’nde Senaryo Yazarlığı eğitimi aldı. Işıl Şenol Kaya, aynı zamanda 2018 yılında vizyona giren *Bebek Geliyorum Demez* isimli sinema filminin hikâye yazarıdır ve senaryo ekibinde yer almıştır.

*“Dünyaya yalnızca bir kere bakarız, çocuklukta.
Gerisi hatıradır.”*

—LOUISE GLUCK

2019, Yalova

Ece bu lanet olası evden nasıl çıkacağını düşündü. Başı dönüyor, vücudu artık bu yükü taşıyamıyordu. Halının üzerine öylece yığıldı. Gözlerini açtığı anda, divanın altındaki sivri uçlu metal sopayı gördü. Onları buraya kapatan her kimse, bunu gözden kaçırmış olmalıydı. Normalde şöminedeki odunların yerini değiştirmek için kullanılan bu alet, şimdi evden çıkış biletiydi. Tüm gücüyle yatak odasının camına vurdu, önce camı sonra panjuru kırdı. Saçılan cam parçaları umurunda değildi. Bu eve girmeden önceki nahif bedeni bir gerillaya dönüşmüştü sanki. Dışarıda fırtına dinmişti. Kırık camların arasından geçip kendini bu zindandan dışarı attı. Evden kaçmayı başarmıştı ama arka bahçede karşısına çıkan manzarayı hiç beklemiyordu. Çok zaman önceden, yirmi sene önceden tanıdıktı bu his, hiçbir şey yapamadan donup kaldı.

1996, Yalova

Ece o gün on dört yaşını dolduruyordu. Her yıl olduğu gibi ailesi ve en yakın iki arkadaşıyla akşam yemeğinde doğum gününü kutladıktan sonra koşup mayosunu giydi. Annesi Handan vazgeçirmeye çalıştı kızını: “Ayağına deniz kestanesi

batar, deniz anası gelirse korkarsın, yarın gündüz gözüyle gidersin; gece gece ne işin var?” diye dil döküyordu ama Ece ritüelinden vazgeçmezdi, o sene de doğum gününde gece denize girecekti. Neden çocukluğundan beri buna kafayı takmıştı, kendisi de bilmiyordu. İnsanın karanlık bir sudan çıkarak dünyaya gelmesinden olsa gerek, her sene doğduğu günün yıl dönümünde kendini karanlık sulara atmaya bayılıyordu.

Ece annesinin sözlerine kulak asmadan bikinisi, askılı plaj elbisesi ve havlusuyla sahile gitti. Sahil hiç de تنها sayılmazdı. Yaz sıcağından bunalan herkes kendini deniz kıyısına atmıştı. Birasını tokuşturanlar, şezlongunu alıp sohbete gelmiş olanlar, çekirdek çitleyenler derken neredeyse bütün site halkı oradaydı. Ece, annesinin de arkasından geldiğini fark edip ona doğru fısıldadı:

“Biraz uzağa git anne! Başımda bekleme, rezil edeceksin beni.”

Ergenlerin aileleriyle görülmekten hoşlanmadığı yaşlardaydı Ece. Annesi az ötede şezlongunu açıp siteden komşularıyla oturdu, Ece de askılı elbisesini çıkarıp güneşten rengi solmuş ve kumaşı eprimiş bikinisiyle denize doğru yürüdü. Bu iyot kokulu muhteşem varlık gündüzleri berrak bir mavilikken gece olunca karanlık ve korkutucu bir kara delik gibi görünüyordu. Yosunlu ve taşlı bir deniz olsa da Ece için dünyanın en güzel deniziydi. Girerken biraz ürktü, annesine belli etmedi. O ılık yaz akşamında, alabildiğine soğumuş deniz suyu, vücudunu bir anda titretti. Ayaklarından yayılan üşüme hissi omuzlarına kadar çıktı. Nereden çıkmıştı ki şimdi bu korku? Oysa çocukluğundan beri her sene yapıyordu bunu. İçinden sürekli, “Aydınlıkta ne varsa karanlıkta da o var,” diye tekrar ederek minik adımlarla ilerledi. Beline kadar ancak gelebilmişti, sırtına dökülen uzun kumral saçlarının uçlarına bile değmemişti henüz deniz suyu. Sonra durdu. Kendini bir

türlü bırakamadı karanlık denize. İçi ürperiyordu. Arkasına baktı. Geri dönemezdi. Annesi, komşular, sitedeki diğer çocuklar; herkes görecekti. Girmek zorundaydı.

Sahilde tek başına oturan çocuğa gözü takıldı, onu daha önce hiç görmemişti. O da Ece'yi izliyordu. Jöleyle yukarı dikilmiş saçlarını, üzerindeki metalci tişörtünü ve kargo şortunu baştan ayağa süzdü. Çocuk da gözlerini hiç kaçırmadı. Sanki Ece'nin cesaret edip edemeyeceğine bakıyor gibiydi. Bakışları alaycıydı, nedense ona rezil olmayı hiç istemedi. Annesi uzaktan seslendi: "Soğuksa çık kızım, boş ver." Ece başını "hayır" anlamında sallayınca annesi omzunu silkip yeniden komşularla sohbete daldı. Sahildeki çocuk yerinden kalktı, ayakkabılarını ve tişörtünü çıkardı, *walkman*'ini tişörtünün üstüne koyup şortuyla suya girdi ve onun yanına geldi. Hiçbir şey söylemeden gülümsedi. Değişik bir yüzü vardı, kendinden emin gülümsemesi gecenin karanlığında cam gibi parlayan gözleriyle uyumluydu. Sıcak bir gülümseme miydi bu, yoksa alaycı mı; emin olamadı Ece. Çocuk aniden elinden tutup çekti, Ece hazırlıksız yakalanmıştı, kendini buz gibi suyun içinde buldu. İlerideki tekneye kadar yarış yapar gibi nefes nefese yüzdüler, tekneye tutunup soluklandılar. Yakamoz önlerinde uzanıyordu; az önce karanlık ve ürkütücü görünen deniz şimdi bir o kadar ışıltılı ve sakindi. Korkutucu olan her şey gibi, içine dalınca bütün heybetini yitirmişti. Ece ancak sorabildi:

"Sen kimsin? Daha önce hiç görmedim seni buralarda."

Çocuk güldü; Ece'nin, o sitenin muhtarımış gibi konuşması ona komik gelmişti.

"Ben böyle sadece geceleri ortaya çıkıyorum, o saatte denize girmeye karar verip sonra da korkanları rezil olmaktan kurtarıyorum."

Ece de kendi hâline güldü. Böyle "Sen kimsin?" diye sormak biraz kabalık olmuştu, kendini tanıtsa daha iyi olacaktı.

“Ben Ece. Bugün benim doğum günüm. Her yıl, doğum günümde gece denize girerim. Neden böyle korktum bilmiyorum. Aslında deniz, kendimi en güvende hissettiğim yerdir.”

“Doğum günün kutlu olsun. Herhâlde benimle tanışmak için bahane arıyordun, ondan korkasın geldi.”

Ece daha tanıştıklarının beşinci dakikasında böyle rahat konuşmasına kızıp yüzüne biraz su fırlattı, o sırada aklına geldi:

“Henüz tanışmış sayılmayız ama. Sen adını söylemedin.”

Yeni çocuk Ece'nin attığı sular ağzına gözüne girdiği için zorlukla konuştu:

“Ben de Akın.”

“Memnun oldum Akın.”

Ece elini uzattı, Akın da tokalaşmak için elini uzatınca Kerem'den öğrendiği eski bir numarayla onu kolundan çekip omzundan bastırarak batırdı. İçi ancak soğumuştur, az önceki tatlı küstahlığın karşılığını vermişti. Akın da oyuna gelmekten memnun olmuş gibiydi, sudan çıktığında gülüyordu. Başka bir şey söylemeden geriye yüzüp kıyıya çıktılar. Akın sahildeki eşyalarını alıp eve doğru yürüdü. Ece de havlusuna sarılıp eve gitti ve sabaha kadar bu garip tanışmayı düşündü.

2019, İstanbul

Ece saatine baktı, Serra hâlâ ortada yoktu. Kahvenin parasını ödeyip kalkmak için garsona el işareti yapıyordu ki karşıdan gelen Serra'yı görüp durdu. Dev bir güneş gözlüğü takmıştı, kapüşonunu kafasına geçirip kendini gizlemişti. Hiçbir şey söylemeden masaya oturdu, telefonunu çıkarıp ekrandaki bildirimlere şöyle bir göz gezdirdi, önemli bir şey yoktu.

Kimsenin onlara bakmadığından emin olunca gözlüğü yukarı kaldırdı ve ağlamaktan kızarmış gözleri görüldü. Ece şaşırды, daha dün sabah konuştuklarında çok neşeliydi. Bu kadarcık zamanda ne olmuş olabilirdi ki? Tam lafa girecekken garson sipariş almak için yaklaştı. Ece onu, “İki filtre kahve,” diyerek geçiştirdi ve hemen Serra’ya döndü:

“Neyin var, ne oldu böyle?”

Serra etraftakilerin duymadığından emin olmak için sağa sola bakındıktan sonra eğilip fısıldadı:

“Çok kötüyüm kızım ya... Sabaha kadar uyumadım. Böyle bir şey nasıl başıma geldi, inan ki bilmiyorum.”

Sözleri, aniden gelen ve gözyaşlarının eşlik ettiği bir hıçkırma ile kesildi, yaşlar gözünden beklenmedik bir hızla akıp yakasına damladı. Ece iyice endişelenmişti.

“Ne diyorsun, korkutma beni, ne geldi başına?”

“Hamileyim. Hapları düzenli almadım sanırım... Olmuş işte bir şekilde.”

Ece çok şaşırmıştı ama soğukkanlılığını korudu. Görünüşe göre Serra ne iyi ne de kötü bir tepkiyi kaldırabilecek gibiydi. Ece, ılımlı bir tonda kalması gereken o kırılgan anlardan birinde olduğunu hızla fark etti. Garson iki fincan sıcak kahveyi masaya bırakırken kısa bir sessizlik oldu. Başka bir sohbet olsa bu kahve kokusu ortamı ısıtmaya yeterdi ama bu haberle Ece’nin de eli ayağı buz kesmişti. Garson gittiğinde lafına devam etti:

“Kızma ama... Kimden diye sormam lazım sanırım!”

“Kimden olacak Ece! Sanki bir sürü adamla takılıyordum gibi...”

Ece mimiklerini oynatmamaya dikkat etti, herhangi bir yüz ifadesi bu durumu teyit eder gibi olursa Serra çok bozulacaktı.

“Tim’den işte... Başkasından olma ihtimali yok.”

“Tim... Şu geçen hafta Amerika’ya dönen Tim mi?”

“Evet.”

Serra çok tanınan bir tasarımcıydı, popülerdi. Kendi moda evi ve internette milyona yakın takipçisi vardı. Etrafındakiler konuştuklarını duymasın diye fazladan çaba harcaması da bundandı. Bir hazır giyim firmasıyla iş birliği yapmış ve onlara bir koleksiyon hazırlamıştı. Bu süreci yönetmek için de markanın Amerika’daki merkezinden bir yönetici gelmişti. Proje için gece gündüz beraber çalışırlarken epey yakınlaşmışlardı. Her şey çok hızlı gelişmişti. Ece, Tim’in adını sık sık duyar olmuştu, aralarındaki yakınlıktan haberi vardı ama böyle bir şey beklemiyordu. Gerçi Serra’nın ilişkileri oldum olası pek yolunda gitmezdi. Genelde, mutluluğu bulamayacağı kişilerle birlikte olur ve kaçınılmaz ayrılıklar yaşardı. Bunun gençlikte bir türlü karşılık alamadığı ilk aşkına olan saplantısı yüzünden olduğunu ikisi de çok iyi biliyordu. Ece içinden, “Yine mi?” diye geçirdi, cevabı tahmin etse de sordu:

“Haber verdin mi ona?”

“Verdim verdim. Karını ve üç çocuğunu bırak gel de burada çocuğumun babası ol dedim hatta, havalara uçtu.”

Yakın arkadaşlığın yazısız kurallarından biri, kafan bozuk olduğunda arkadaşını gönlünce tersleme hakkına sahip olmadı ve ikisinin de birbirinde sonsuz kredisi vardı.

“Serra, ne diyorsun sen, adam evli miydi?”

“Off Ece, burada bana ahlak dersi vereceksen hiç çekecek durumda değilim. Tim’e haber falan vermedim tabii ki. Vermeyeceğim de. Olan oldu işte. Tim de lansman biter bitmez gitti. Bundan sonra tek ortak konumuz koleksiyonun nasıl sattığı olacak. Çocuk büyütmek, bez bağlamak falan konularımızın arasında yok, o kesin. O yok bu işin içinde artık, yalnızım ben. Tim deyip durma bana.”

“Haklısın, haber verme. Sakin ol önce. Şu kahveni bir iç. Yok dur, içme.”

Serra hiç güleceği yokken Ece'nin bu tepkisine güldü.

“Çocuğu doğurmak için her şeyim tamam da bir kafein diyeti eksikti.”

Ece tereddütle sordu:

“Ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum, düşüneceğim. Otuz sekiz yaşındayım kızım. Hayatıma ciddi birinin girdiği ya da gireceği yok. Bu zamana kadarki adamların hepsini biliyorsun, altı ay bile sürmedi hiçbiri. Ya şimdi ya hiç. Tim olmasa da olur yani. Kimse olmasa da olur. Ama bilemiyorum ki işte, yapabilir miyim? Karar veremiyorum...”

1997, Yalova

Ece şemsiyenin altında oturmuş, avucunda sıkı sıkı tuttuğu metal parayla pamuk helvacının gelmesini bekliyordu. Az ileride, kafenin önündeki şezlonglarda eğlenen çocuklara baktı. Onlar Elit Kent Sitesi'nde oturuyordu. Bahçeli, müstakil evlerden oluşan bu siteyi, Ecelerin oturduğu salaş, kendi hâlinde apartmanlardan oluşan Güneş Sitesi'nden ayıran şey, sadece mimarisi değil; iki site arasındaki bu kafeydi. Elit Kent'teki çocuklar genelde bu kafenin önündeki şezlonglarda vakit geçirir, öğlenleri eve gitmeyip burada hamburger yer ve buradan denize girerlerdi. Güneş Sitesi'nde ise herkes şezlongunu, şemsiyesini yanında taşırdı. Ece, sınıf farkı denen şeyi ilk kez, minicik bir çocukken Elit Kafe'yi izleyerek fark etmişti. İçten içe onların yaşantısını merak eder, o kafede neler konuştuklarını duymak ister ama oturduğu siteyi ve arkadaşlarını

kimseye değişmezdi. Biri arkasından gelip gözlerini kapattı. Ece bu, kürek gibi büyük, daha on altı yaşında nasır tutmuş, sert ellerin sahibini çok iyi biliyordu; tereddüt etmeden, “Kerem,” dedi. Kerem site bekçisinin oğluydu, Ece’nin çocukluktan beri arkadaşıydı. Her daim saf ve neşeliydi.

“Nereden bildin kız?”

“Bilirim ben.”

“Ne duruyorsun sıcağın altında?”

“Pamuk helvacıyı bekliyorum.”

“Off canım çekti, dur gidip bozuk para alayım.”

“Yok alma, paylaşırız; bana bir tane fazla geliyor zaten, içimi bayıyor.”

Omuz silkti Kerem. Beraber beklemeye başladılar. Elit Kafe’nin iskelesinden bir suya atlama sesi geldi.

“Oha, ne güzel atladı be!”

“Okan’la, benle takılmaktan iyice erkek gibi oldun kızım, oha deme bari. Tanıyorum ben onu, adı Yiğit.”

“Nereden tanıyorsun?”

“Annem geçen ütüye gitti onların evine. Küçülen tişörtlerini de bana yollamış annesi. Bir görsen *Adidas*, *Nike* falan, marka hepsi. Hiç de eski değil, iki yaz giyerim en az. Adam benden bir yaş büyük ama sporcu herhâlde, bayağı kaslı bak sana, küçülenleri tam geldi bana.”

“Yaz günü ütüye çağıracak ne varmış ki ya? Biz annemle çekiştirerek asıyoruz, dümdüz oluyor her şey.”

Sonunda bekledikleri pamuk helvacı gelmişti. Tahta çubuktan, pastel renkli bulutsu şekeri koparıp ağızlarında eritirken sohbeti de aynı hızda eriterek Elit Kafe’yi dikizlemeye devam ettiler. O sırada az önce bahsettikleri Yiğit, iskelenin merdivenlerinden yavaş yavaş suya giren bir kızı kolundan çekti ve denize düşürdü. Ece o kızı tanıyordu.

“Bak, o kızın adı da Serra.”

“Çok güzel kız ama tombul bayağı. O da zengin takımından işte, şımarıktır kesin.”

“Hayır şımarık değil, tanıyorum ben onu. Abim ona matematik dersi veriyor, bize geliyor haftada iki kere. İyi kız.”

“Nereden bildin iyi olduğunu?”

“Bildim işte Kerem ya, sana ne? Elimiz yüzümüz yapış yapış oldu, yürü denize girelim.”

Kendilerini buz gibi denize bıraktılar. Kayığa kadar yüzdüler. O sırada Ece'nin aklına geldi:

“Ben geçen sene de doğum günümde gece denize girmiştim ya hani.”

“Ne zorun var gece vakti senin ya? Bu sene de girecek misin?”

“Gireceğim tabii, o değişmez. Geçen sene girdiğimde, burada, sahilde bir çocuk vardı. İlk kez o gün gördüm, bir daha da görmedim. Böyle değişik, kocaman gözlüdü; metalci tişörtlerinden falan giyiyordu. Benden birkaç yaş büyük gibiydi. Adını sordum, ‘Akın’ dedi. Sonra bir daha hiç görmedim, yer yarıldı içine girdi sanki. Tanıyor musun onu?”

“Tanımaz mıyım kızım? Bu siteyi benden sor, haberim olmadan kuş uçamaz be. C Blok'taki Elif teyzenin yeğeni o. Bir haftalığına gelmişlerdi de dönecekleri gün görmüşsün demek ki sen. Neden sordun ki?”

“Sen var ya çok meraklısın Kerem. Hadi artık akşam olacak, çıkalım denizden. Baksana dudakların morardı.”

Kerem hınzır hınzır güldü, Ece'nin neden sorduğunu anlamıştı ama sesini çıkarmamıştı. Evlere gitmek için dağıldılar. Ece eve uçarak gitti; ıslak mayosunun üzerine giydiği plaj elbisesi de ıslanmış, kumral saçlarından sırtına su damlaları süzülüyordu. Daha kapıdan girerken seslendi:

“Anne ne yemek var?”

Handan Hanım çok şaşırdı:

“Karışık kızartma yaptım. Hayırdır, hangi dağda kurt öldü de sen yemek sordun?”

“Aaa tesadüfe bak, bugün Elif teyze de sahilde diyordu canım kızartma çekti diye!”

“E düşünu al da bir tabak götür madem. Keşke senin de canın şöyle bir şey çekse de doya doya yesen, kaşık kadar kaldı gene suratın. İki lokma yiyorsun, onu da hoplaya zıplaya yakıyorsun.”

Handan, kızının her yaptığığının altında bir hinlik olduğunu bilirdi ama pes etmişti, sormuyordu artık. Ece duş falan almayı beklemedi, kızartma tabağını kapıldığı gibi Elif Hanım’ın kapısını çaldı. Saçlarından hâlâ sular süzülürken dünyanın en acil şeyiymiş gibi komşuya nefes nefese kızartma götürmüştü.

“Annem kızartma yaptı da Elif teyze, size de kokmuştur diye getirdim.”

Elif Hanım şaşkın şaşkın baktı. Karşılıklı bloklarda oturuyorlardı, aralarında epey mesafe vardı ve yemek kokusu gelmesi imkânsızdı.

“Sağ ol canım, annenin eline sağlık.”

Ece dikilmeye devam ediyordu.

“Eee siz nasılsınız, var mı öyle gelen giden, misafiriniz falan?”

Elif Hanım tabağı boşaltıp geri vermek üzere gittiği mutfaktan seslenerek konuştu:

“Haftaya kardeşimle yeğenlerim Akın ve Asil gelecekler. Bu yaz sonuna kadar benimle kalacaklar. Talat amcanın vefatından beri yalnız kalmaya korkar oldum. Aslında anneme dedim, gel kal diye ama dizleri ağrıyor, o gelemeyecek, yolculuk yapa...”

Elif Hanım cümlesini bitirmeden Ece, beklediği haberi duymuş olmanın heyecanı ile uçarak merdivenlerden inmeye başlamıştı bile. Elif Hanım elinde boş tabakla geri geldiğinde

Ece'nin yerinde yeller esiyordu, kadıncağız şaşırıp kaldı. Neyse ben de bir gün kısır yapıp koyarım içine, boş vermemiş olurum tabağı, diye düşünerek eve girdi. Ece ise koşa koşa eve giderken farkında olmadan karşıdan gelen birine çarptı. Kafasını kaldırdı; bu oydu, bugün iskeleden atlayan çocuktu. Kerem söylemişti, adı Yiğit'ti. Üzerinde "Robert College" yazan bir tişört vardı. Ece son sürat koşarken çocuğun göğsüne çarpmıştı, iri yarı hâline bakılırsa küçülen tişörtlerini Kerem'in giymesi normaldi. Bu hızlı çarpışma sırasında Ece'nin ıslak saçları, çocuğun tişörtünü ıslatmıştı. Çocuk mavi gözlerini şaşkınlıkla Ece'ye dikti. Aslında dikkatsizlik yapan Ece'ydi ama yine de çıkışan o oldu: "Önüne baksana ya..." diye diklenip koşmaya devam etti. Yiğit arkasından baktı, gülümsedi. Tanımadığı bu kızın telaşlı hâli ona komik gelmişti. Yolda göğsüne güm diye çarpıp bir de üzerine onu azarlayan bu değişik kız, etrafında dolanıp gözüne girmeye çalışsan onca kızıdan sonra hoşuna bile gitmişti. Ece aldırma- dan koşarken onun arkasından bakmaya devam etti. Beyaz plaj elbisesi, ıslak kumral saçları, ayağına biraz büyük gelen parmak arası terlikleri ve çarpıştıkları an kızgınlıkla yüzüne diktiği bal rengi gözleri sanki o anın fotoğrafını çekmiş gibi zihnine yerleşti ve ne yaparsa yapsın zihni bu fotoğrafı ne silebildi ne de bundan daha çok bakmak isteyeceği bir fotoğraf daha çekebildi. Bu çarpışma, ikisinin de hayatını çok değiştirecekti.

Ece bir hafta boyunca her gün ama her gün, içinde bir heyecan hissetti. Çok tatlı bir heyecandı bu. Soranlara, "Doğum günüm geliyor diye heyecanlıyım," dedi. Doğum gününü büyük bir olaya çevirmesi her sene yaptığı bir şey olduğundan ev halkı buna şaşırmadı. Onun bu ufacık şeyleri şölene çevirme isteğini anlamasalar da annesi, babası ve abisi ona ayak uydururlardı. Sülalede "kime çektiği bir türlü anlaşılamayan"

o çocuk, Ece'ydi. Hâliyle, pencereden fazla sarktığı için ailede heyecan yaratan, sürekli eşyalarını kaybeden, akli bir karış havada, eve hep geç kalan, bakkala ekmek almaya gönderilip domatesle dönen de oydu. O hafta akli iyice gitti Ece'nin. Elif Hanım'ın balkonunu dikizleyecek diye içeri girmek bilmedi. Arada yan balkondan başını uzatan Okan, "Nereye bakıyorsun?" diye sormadı elbette. Okan doğuştan meraksız, aksi ve suratsızdı ama Ece'yi çok severdi. Çocukluk fotoğrafları, beraber yaptıkları kumdan kalelerle süslüydü. Kerem, Okan ve Ece'nin evinde, buzdolabının üzerinde aynı fotoğraf asılıydı; sahilde kumların arasında dört-beş yaşındaki hâlleri. O fotoğrafta da Okan suratsızdı, Kerem hafifçe gülmüştü, Ece'nin ise ağzı kulaklarındaydı. Fotoğrafa baktıklarında üçü de aynı şeyi görüyordu. Kolayca yıkılacak, güçsüz, kumdan kaleler ve kumdan kalelerin hemen arkasında asla yıkılmayacak, sağlam bir dostluk.

O gün Serra yine Ecelere, Ece'nin abisinden matematik dersi almaya gelmişti. Güler yüzle gelir, çok saygılı davranırdı. Ece'nin annesinin yaptığı ikramları bayıla bayıla yerdi; "Ben kilo almayayım diye annem yapmıyor böyle şeyler," derdi ağzından poğaça kırıntıları dökülürken. "On altı yaşındaki çocuğun ne kilosunu olurmuş canım, büyüme çağındasınız yavrum siz," diye söylenirdi Handan ama Serra gerçekten de yaşıtla- rının yanında topaç gibiydi. Handan çok sevimli bulduğu bu kızın gönlü olsun diye geleceği gün kekleri, kurabiyeleri eksik etmezdi. Hem de iki saatlik ders için dünyanın parasını veriyorlardı, mutfak masrafına yetiyordu haftada iki kere gelmesi. Handan Hanım zaten Elit Kent Sitesi'nde oturan herkesi çok sever; mümkünse kendi komşularından çok, onlarla görüşmek isterdi. O gün Serra gelmişti gelmesine ama Ece'nin abisi o gelmeden beş dakika önce eline sıcak su döktüğü için babasıyla birlikte acile gitmişti. Son anda olan bu durumu da Serra'ya

haber verememişlerdi. O da güler yüzle: “Olsun biz de Ece’yle sohbet ederiz, değil mi Ece?” dedi. İçeriden, kendisi için yapılmış peynirli böreğin kokusu gelirken kapıdan dönmeye hiç niyeti yoktu. Ece o zamana kadar yanına fazla yanaşmadığı bu kolejli kızla o gün öyle güzel sohbet etti ki Kerem ve Okan’dan sonra bir yazlık arkadaşı daha olacağı, bu ilk kaynaşmalarından belliydi. Annesi de pek mutluydu bu durumdan, hem Ece o haşarı oğlanlardan sonra hanım hanımcık bir arkadaş edinmişti hem de Elit Kent camiasına yaklaşmak için bir fırsatı olmuştu. Ece gerçekten Serra ile konuşmaktan çok keyif almıştı, ona okuduğu birkaç kitabı ödünç verdi. Serra eve döneceği zaman Ece’ye ısrar etti: “Sen de Elit Kafe’ye gelsene bugün, olmaz mı?” Ece biraz çekindi ama kabul etti. Serra da buna memnun oldu çünkü belli ki o da nahif karakteriyle kendi sitesinin havalı kızlarına dahil olmakta zorlanıyordu.

Ece o yaz alınan ve hiç giymediği kot şortunu giydi en yeni bikinisinin üstüne. Saçını ıslatıp dalgaları düzgün dursun diye abisinin jölesinden sürdü. Akşamüstü Elif Kafe’ye gittiğinde heyecanlıydı. Hep uzaktan izlediği bu kafeye ilk kez giriyordu, Serra olmasa buna cesaret edemezdi. Serra onu arkadaşlarıyla tanıştırdı. Yiğit, Ece’yi görür görmez hatırlamıştı:

“Vaaaaay, sokakta bana çarpıp kaçan kız.”

“Vaaaaay, Robert Kolej’e gittiğini herkese göstermek isteyen ukala çocuk.”

Etraftan, “Oooooaaaaauuu” gibi sesler yükseldi. Ece’nin bu hazırcevaplığına hepsi şaşırılmıştı, tezahüratlar aldı başını gitti. Ece elindeki gazozu pipetten hızla çekerken hiçbir şey olmamış gibi kafasını çevirdi. Aslında kendisi İzmir’de sıradan bir ortaokula gittiği için biraz da özendiğinden yapmıştı bunu. Yine de işe yaradı, Yiğit cevap veremedi ve o tişörtü o yaz bir daha hiç giymedi.

Ece fena vakit geçirmemişti, uzaktan hep şımarık gibi görünen bu zengin tayfa sandığından daha eğlenceliydi. Ara sıra Serra ile oraya uğramayı düşündü. Eve dönerken Kerem'e rastladı.

“Neredeydin kız bütün gün? Aradım, bulamadım seni. Okan'la balığa çıkmıştık. Kocaman kefal yakaladık. Akşama gel de bizim evin arkasındaki avluda yiyelim. Annem pişirecek, soğan salatası da yapacak.”

“Elit Kafe'ye gittik biz de Serra'yla.”

“Ooo bak sen şuna, sosyete'ye mi girdin sen, unutursun artık beni!”

“Öff saçmalama, bir gün tanıdığım çocuklarla takılıp seni mi unutacaktım? Hem sen neden aradın beni bütün gün?”

“Akın'ı sormuştun ya, gelmişler de onu diyecektim, neden sorduysan artık?”

Nefesini tuttu Ece. Ertesi gün on beş yaşını dolduracaktı, bundan güzel bir doğum günü hediyesi olamazdı.

“Akşam görüşürüz, ben gelmeden soğan salatasını bitirmeyin,” dedi çünkü Hanife teyzenin, tarifini ısrarla vermediği o soğan salatasını kaçıramazdı. Bunu söyledikten sonra yine sokaklarda paldır küldür koşarak evine gitti.

2019, İstanbul

Ece terapistin karşısındaki koltukta oturmuş, yanındaki sehpa da duran mendil kutusuna bakıyordu. Uzun süredir sessizdi. Birden lafa girdi:

“Biliyor musunuz, aslında çocukken hiç böyle biri değilim. Yani inanın benim genç kızlığımı görseniz, bu hâlime inanmazsınız.”

“Nelerin değiştiğini düşünüyorsunuz? Biraz bahsedin isterseniz.”